

वा० रा०

॥१०४॥

जनितप्रत्ययः एष्यत्यन्वेषका इति निशाकरमुच्युक्तरीत्या रामदूतागमनदर्शनान्निशाकरोक्तपक्षप्ररोहादिदर्शनाच्च निशाकरवचसि विश्वस्तः ॥ हर्षात्पक्षलाभजनितहर्षात् ॥
आत्मानमुपासीनमंगदं प्रति पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥ तथ्यं मैथिलीं जानामीति मद्वाक्यं सत्यं यथाभवद्भिः प्रतिपत्तव्यं तथा संकीर्तयिष्यामि ॥ ३ ॥ सूर्यरश्मिभिर्निर्दग्धोऽतएव
विवशः षड्रात्रात्परं लब्धसंज्ञः विव्हलन्निव परमार्तएव सन् ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ कंदराण्युदरे यस्य स चासौ कूटवान् शृंगवानित्यर्थः ॥ ७ ॥ यस्मिन्नाश्रमे उग्रतपाभवदिति

तमंगदमुपासीनतैः सर्वैर्हरिभिर्वृतं ॥ जनितप्रत्ययो हर्षात्संपातिः पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥ कृत्वानिःशब्दमेकाग्राः शृण्वंतु हरयो मम ॥ तथ्यं
संकीर्तयिष्यामि यथा जानामि मैथिलीं ॥ ३ ॥ अस्याविन्ध्यस्य शिखरे पतितोऽस्मि पुरानघ ॥ सूर्यतापपरीतांगो निर्दग्धः सूर्यरश्मिभिः
॥ ४ ॥ लब्धसंज्ञस्तु षड्रात्रादिवशो विव्हलन्निव ॥ वीक्षमाणो दिशः सर्वानाभिजानामि किंचन ॥ ५ ॥ ततस्तु सागरां छैलान्नदीः सर्वाः
सरांसि च ॥ वनानि च प्रदेशांश्च निरीक्ष्य मतिरागता ॥ ६ ॥ दृष्टपक्षिगणाकीर्णः कंदरोदरकूटवान् ॥ दक्षिणस्योदधे स्तीरे विन्ध्यो यमि
ति निश्चितः ॥ ७ ॥ आसीच्च आश्रमं पुण्यं सुरैरपि सुपूजितं ॥ ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुग्रतपाभवत् ॥ ८ ॥ अष्टौ वर्षसहस्राणि ते
नास्मिन् नृषिणा गिरौ ॥ वसतो मम धर्मज्ञे स्वर्गते तु निशाकरे ॥ ९ ॥ अवतीर्य च विन्ध्याग्रात्कच्छ्रेण विषमाच्छूनैः ॥ तीक्ष्णदर्भा वसुमतींदुः
खेन पुनरागतः ॥ १० ॥ तमृषिं द्रष्टुकामोऽस्मि दुःखेनाभ्यागतो भृशं ॥ जटायुषामया चैव बहुशोधिगतो हि सः ॥ ११ ॥ तस्याश्रमपदा
भ्याशेव बुर्वाताः सुगंधिनः ॥ दृक्षो नापुष्पितः कश्चिदफलो वान दृश्यते ॥ १२ ॥ उपेत्य च आश्रमं पुण्यं दक्षमूलमुपाश्रितः ॥ द्रष्टुकामः प्र
तीक्षे च भगवंतं निशाकरं ॥ १३ ॥ संधिरार्षः ॥ ८ ॥ निशाकरे ऋषौ स्वर्गते तेन विनागिरौ वसतो ममाष्टौ वर्षसहस्राणि गतानीति शेषः ॥ ९ ॥ अथ तत्स्थितिका

लिकीं तद्दर्शनप्रवृत्तिमाह ॥ अवतीर्येति ॥ तीक्ष्णदर्भा तीक्ष्णाया दर्भायस्यां ॥ १० ॥ तमृषिं द्रष्टुकामोऽस्मि द्रष्टुकामो भूवन्नित्यर्थः ॥ अतएव दुःखेन तदभ्याशमभ्यागतः ॥
ननु तद्वा सोऽत्रेति त्वया कथं ज्ञातमत आह ॥ जटायुषेति ॥ अधिगतः प्राप्तः सेवित इत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

कि० का०

॥१०४॥